

hody a utvářiti se poměry, za kterých jest aspoň dohledu na psa potřebí, ježto pes při svém počínání řídí se svými pudy a zvyky a nijak nedbá zájmů nebo bezpečnosti lidí. Lidé však nedovedou se nenadálému pohybu nebo počinu psa vyhnouti, ani nepředvídanému jeho útoku brániti, a nemůže býti od nich požadováno, by jdouce po chodníku, jenž je pro ně určen, stále neb u každých domovních dveří toho dbali, aby jim nějaký pes nevběhl do cesty nebo pod nohy, a aby takovouto mírou opatrnosti se vyvarovali nebezpečí, že se s nějakým psem srazí a o něj klopytnou a upadnou, nebo jemu šlápnou na tlapu a tak jej proti sobě podráždí a k útoku povzbudí. Bezpečnost chodců toho vyžaduje, a je tudíž potřebou, aby pes nezůstal na frekventované ulici aspoň bez dohledu. Žalovaný však svému psu náhubkem neopatřenému ponechal úplnou volnost a jej docela pustil z dohledu, zanedbal tedy potřebné opatření a dohlížení a jest odpovědným za poškození psem způsobené. Ostatně se ani nepokoušel ukázati, že se o opatření a dohled staral, anebo že mu v tom bylo bez jeho viny zabráněno.

Čís. 947.

Obstaral-li si odesílatel sám naložení zboží, nelze zavinění dráhy o sobě shledati v tom, že dodala vůz k dopravě zboží nevhodný.

(Rozh. ze dne 1. března 1921, Rv I 10/21.)

Odesílatelka sama vybrala si vůz a sama do něho cement naložila, aniž by byla dráze oznámila, za jakým účelem vůz objednala. Vůz měl ve střeše štěrbinu, jíž do něho vnikala dešťová voda a poškodila cement. Žalobu o náhradu škody oba nižší soudy zamítly. Důvody rozsudku odvolacího soudu: Svůj nárok opírá žalobkyně o povinnost dráhy, dodatí vůz bezvadný. Povinnost ta je však podle ustanovení § 63/5 žel. dopr. ř. podmíněna povinností strany, vůz objednávající, udati dráze zboží, které bude nakládati. Zjištěno jest, že si odesílatelka sama vůz vybrala a sama do něho cement naložila. Neručí tedy dráha za škodu vadou vozu způsobenou ani podle § 63/5 žel. dopr. ř. ani podle § 86/1 čís. 3 žel. dopr. ř., neboť tím, že sama naložila, převzala také sama nebezpečí s nakládáním spojené, a v pojmu »vadného naložení« §u 86/1 čís. 3 žel. dopr. ř. je zahrnuto i naložení do vadného vozu. Povinností odesílatelky bylo prohlédnouti vůz nejen zevně, nýbrž i uvnitř, vždyť je zjištěno, že bylo ve voze viděti světlo spárou vnikající, když se kdo proti střeše podíval. Odesílatelka této povinné péče nakládajícího nedbala, spokojivši se, jak sama tvrdí, s předpokladem, že dráha musí dodatí vůz bezvadný, a cement naložila. Neměla tudíž dráha příčiny vyměnití vůz, který se jinak hodil k bezpečné dopravě předmětu, který vlhkem netrpí, nelze ji proto ani z toho důvodu vinit.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Nelze spatřovati již v tom, že dráha nedodala vůz způsobilý k dopravě cementu, ihned zavinění dráhy. Tím, že odesílatel převzal naložení zboží

— převzal také povinnosti, s nakládáním spojené, a zejména i povinnost, počínati si při nakládání s péčí řádného obchodníka. Měl tedy především prozkoumati, zda dodaný mu vůz se hodí k dopravě cementu. A tu pak měl zvláště si uvědomiti, že cement ztverdne, má-li k němu přístup voda, a stane se neupotřebitelným, a měl proto co nejpečlivěji vyšetřiti, zda jest možno, aby dešťová voda do vozu vnikla. Kdyby byl odesílatel na to pamatoval, byl by dukladně prohlédl zevnitř vozu střechu vagonu a byl by musil spatřiti ve střeše spáry, jimiž světlo do vozu vnikalo a kudy tedy tam i voda se dostat mohla. Správné naložení bylo první podmínkou řádné dopravy a poněvadž odesílatel naložení převzal, měl na ně obrátiti všechen svůj zřetel. Kdyby tak byl učinil, byl by vadu vozu postřehl a mohl žádati dodání jiného vagonu, který by řešenou vadou nebyl zatížen (§ 63,5 žel. dopr. ř.) a teprve, kdyby mu to bylo drahou odepřeno, bylo by lze mluvit o zavinění dráhy, které, jak zjistil soud procesní, nebylo oznámeno, jaké zboží odesílatel právě do tohoto vozu naložiti míní (§ 86 (3) žel. dopr. ř.). Vůz, drahou dodaný, byl bez námitky přijat, nemohla tedy dráha výměnu za jiný nabízet a nemohla ani při převzetí naloženého již vagonu něco k zabezpečení zboží podniknouti, poněvadž spáry z venčí viditelné nebyly a bylo lze je postřehnouti jen z vagonu před naložením. Uplatňovaný dovolací duvod nesprávného právního posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) není tedy opodstatněn a nemohlo dovolání proti zcela správně odůvodněnému rozsudku odvolacího soudu vyhověno býti.

Čís. 948.

Nařízení ze dne 9. ledna 1919, čís. 14 sb. z. a n., o zachování služebních poměrů podléhajících zákonu o obchodních pomocnících za války.

»Vojenskou službou« jest rozuměti pouze vojenskou povinnost (do převratu v armádě rakouské, po převratu v armádě československé), nikoliv dobrovolnou službu v armádě cizí (německo-rakouské).

Amnestie presidenta republiky ze dne 22. července 1919, čís. 913 věstníku M. N. O., nedotýká se soukromoprávních poměrů.

(Rozh. ze dne 1. března 1921, Rv I 74/21.)

Žalobce byl před válkou zaměstnán u žalované firmy, počátkem války nastoupil válečnou službu vojenskou, za války dal se aktivovati a zustal po převratu, ač by československým státním příslušníkem, v Rakousku a vstoupil dobrovolně do tamní armády. Teprve dopisem ze dne 20. března 1919 hlásil se k nastoupení služby u žalované firmy, jež jeho služeb nepřijala. Žalobu na zaplacení tříměsíčního služného (§ 5, 6 cit. nař.) procesní soud první stolice zamítl. Důvody: Dlužno zkoumati otázku, zda služba ve vojsku jiného státu má se pokládati za vojenskou službu po rozumu shora citovaného nařízení. Z ducha a tendence nařízení jasně vyplývá, že za vojenskou službu lze pokládati jen vojenskou službu u tohohle státu, ku kterému voják také politicky náleží jako jeho příslušník. Vždyť příslušník určitého státu nemůže podle všeobecně uznávaných pravidel a také podle platných norem našeho státu zbaviti se své vojenské povinnosti ve státě vlastním, poněvadž by se po případě dopustil trest-